

KAŠTÁNEK

6/2020

Kouzlo Vánoc

Milí čtenáři, vánoční čas má zvláštní kouzlo, které nespočívá v navození příjemné atmosféry, šimrání chuťových a čichových receptorů našeho těla, zpěvu něžných koled ani v pouhé radosti z přátelského setkávání, obdarování, odpočinku a zimních radovánek na horách, i když to vše jistě k těmto svátkům také patří. Skutečné kouzlo Vánoc úzce souvisí s dotykem Nebe, o kterém vypráví příběh narození Ježíše Krista. Najdete

ho v Bibli, pokud v ní otevřete Lukášovo evangelium, kapitolu druhou, verše 1 až 20. Tento jedinečný příběh zní napříč staletími a vytváří historický předěl našeho letopočtu. Narození Spasitele dodává každoročně novou odvalu lidem utlačovaným, nemocným, umírajícím i jejich rodinám. Vrací důstojnost chudým a sociálně vyloučeným. Zasévá touhu po míru v srdci znesvářených. Jedním slovem: přináší pokoj všem lidem dobré vůle. Ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, nemohu vědět, zda moje nebo Vaše zdravotní situace, či

Foto: Člověk a víra / Jana Chadimová

jiné okolnosti, nepřekazí naši společnou účast na vánočních bohoslužbách v kostele. **Proto mi dovoluje popřát Vám i Vašim blízkým hojnost Božího požehnání, nebeskou ochranu Panny Marie i svatého Josefa a šťastné překonání všech současných i budoucích krizí.**

Ministr zdravotnictví adresoval na nedávné tiskové konferenci občanům naší země následující výzvu: „Když už letošní Vánoce musí být a budou jiné, ať je to změna, která je smysluplná a která nám umožní, aby probíhající i budoucí čas nebyl tak složitý, jak se někteří z nás nyní musí obávat.“ Plně se s těmito slovy – která volají po důsledném dodržování opatření proti koronaviru – ztotožňuji, ale chtěl bych jim dát poněkud širší a duchovnější výklad. Tváří v tvář aktuálním trendům ve společnosti se bohužel někteří z nás skutečně musí obávat, jak složitý čas nastane pro Evropu za dvacet – třicet

let. Mám na mysli celou škálu problémových oblastí od dramatického stárnutí naší populace – jakoby unavené životem ve svobodné společnosti – přes napětí kolem hromadné migrace z muslimských zemí, slábnutí smyslu pro nenahraditelnost manželství muže a ženy, absence vlastenectví a ochoty k oběti, vážný nedostatek kvalifikovaných pracovníků ve firmách a kněžských i řeholních povolání v církvi, až po nekontrolované šíření nemravnosti na internetu, porušování práv dětí a nebezpečnou rychlost klimatických změn. Milí přátelé, zkusme si ve světle těchto skutečností ještě jednou přečíst výzvu ministra Blatného a začněme s tím něco dělat, dokud je čas. Následující dny mohou významně posílit naši naději a odhodlání, vždyť i nám se v Ježíši narodil Spasitel. Jděme za ním!

Žehná vám otec Tomáš

Poselství nemocným Adventní doba a Vánoce 2020

Draží přátelé, bratři a sestry, všichni, jimž se nedostává zdraví v míře, kterou by si přáli!

Každý rok se zájmem sleduji, že adventní a vánoční čas má v sobě cosi, co nemá žádné jiné období roku. I když rychlý běh dní neustává, můžeme v chování mnohých vidět, že lidské společenství na něco čeká. Na něco, co tu dosud není. Řada lidí ani není s to říci, kde se v nich bere onen nutkavý pocit, díky němuž čeká, že to něco – realitě života navzdory – přijde. My, jimž se dostalo daru prožívat advent a Vánoce jako věřící, to máme snadnější, protože Boží slovo, které nám během ad-

ventu zaznívá, je příslibů příchodu plné, jako např. u proroka Izajáše (35,1) „Zaraduje se vyprahlá step, zajásá a vykvete

pouští.“ Ale působí na nás nějak tato slova z Písma? Jsou naše myšlenky tímto Božím slovem ovlivněny? Myslím, že tomu tak mnohdy není. Mentalita světa kolem nás je často v příkrém rozporu s biblickým poselstvím. Uměle je vytvářen dojem, že v centru pozornosti stojí pouze mladí, výkonní a atraktivní lidé. Pokud nespadáme alespoň do jedné z těchto kategorií, můžeme lehce podlehnout pocitu, že to nejlepší je už za námi a že nás už vlastně nic mimořádného a dobrého nečeká. Takovým úvahám je však třeba se postavit se vši razancí. Nejen proto, že i život těch, kteří s ohledem na věk či zdravotní omezení již nejsou tak aktivní jako dříve, má svou kvalitu a zaslouží si ocenění. Mám na mysli něco většího. Advent spolu s vánočními svátky Kristova narození nám sdělují, že do tohoto světa vstoupil Bůh, že to nové není produktem moderního světa a není závislé na schopnostech člověka, ale že přichází od Boha a jedině od Boha! Dosvědčuje to opět Izajáš (35,4) – „Malomyslným řekněte: Vzmužte se, nebojte se! Hle Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“

Ve starozákonní době možná zněla slova pronesená prorokem neobvykle a radostná zvěst izraelský lid skutečně zasáhla. Dnes je to ovšem trochu složitější, protože naše doba se podobně nezvyklými prohlášeními jen hemží, ve velkém je užívá kdekdo: padají z úst účinkujících v reklamách, opentlují proslovy politiků a mají je po ruce vždy ti, kteří si osvojili umění manipulace. Je však účinek těchto výroků stejný? Není, neboť Ježíš říká (Mt 12,33): „Strom se pozná po ovoci.“ To ať je nám pomůckou k základnímu rozlišení.

Boží slovo má na rozdíl od slov lidských nebývalou sílu a moc a působí na toho, kdo je s vírou přijímá.

Je pochopitelné, že na Vás ve větší míře než jindy doléhají obavy vyvolané pandemií koronaviru, díky níž přicházíte o dříve samozřejmou svobodu, a strach z případné nákazy Vám možná brání jít do kostela nebo přijímat druhé doma. Proto si vezměte za svá slova proroka Izajáše (43,13), která vám mohou pomoci překonat toto nesnadné období: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který tě drží za ruku a říká ti: Nestrachuj se! Já ti pomáhám!“ Není totiž jiné ruky, která by nám dodala více vnitřního klidu a pokoje, než je ruka Hospodinoва!

Bratři a sestry, děkuji Vám za Vaši statečnost, skryté modlitby a oběti. I já na Vás budu více myslet v tomto čase ve svých modlitbách a ze srdce Vám žehnám.

+ *biskup Josef Nuzík*

Modlitba věřících za nemocné pastýře

Bože Otče náš nebeský,

tvůj Syn Ježíš řekl:

Já jsem s vámi po všem dni vašeho života.

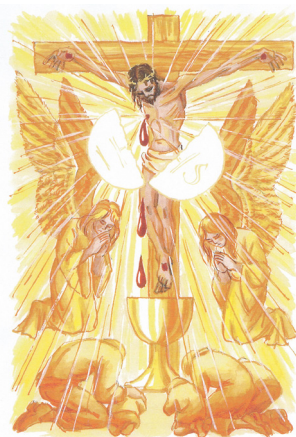
S důvěrou přicházíme a prosíme za všechny nemocné pastýře,

zvláště otce arcibiskupa Jana a biskupa Josefa.

Uděl jim milostivě dar zdraví duše i těla a na přímluvu Panny Marie je vysvoboď z nynějších zármutků.

O to prosíme skrze tvého Syna, Ježíše Krista, v jednotě s Duchem svatým. Amen.

Prožívání víry v době nouzového stavu

Byla jsem požádána o napsání článku na toto téma. Abych pravdu řekla, v prožívání víry v naší rodině v této době se viditelně nic nezměnilo. Stále se snažíme celá rodina chodit

na mši svatou. Stále usilujeme my dospělí být s Pánem při tiché adoraci. Stále se s dětmi modlíme. Stále jim čteme či vyprávíme z Bible nebo o životě světců.

Viditelně se nic nezměnilo, ale... Nouzový stav zpomalil, aspoň tedy u nás, tempo života. Díky tomu máme více času. To nám umožňuje prohlubovat duchovní chápání všech výše popsanych aktivit, a tím i jejich prožitek. A co je nejdůležitější – osvěžit si v paměti jejich smysl.

Nemám ve zvyku dělat něco ze zvyku. Netušit, proč dělám, co dělám. Při jedné z adorací jsem Pánu kladla otázku, proč usilovat o fyzickou účast na mši svaté a

nespokojit se s on-line přenosem. Odpověď byla krásně prostá, jak to už u Pravdy bývá. Mše svatá je absolutním centrem života křesťana. Je to Golgota. Je to naše možnost být na Golgotě. Golgota není jen historický okamžik, který se udál před 2000 lety. Bůh je ten, který je. Je nad časem. Každou mši svatou se dostáváme do reality Golgoty. Při každém obětování je Ježíš dobrovolně křížovaný za naši neschopnost a nevěli milovat Boha a lidi kolem nás – za naše hříchy. Při každé mši probíhá akt naší spásy. Když mi někdo podává pomocnou ruku, je logické být u toho. Při pozdvihování se díváme na umučeného Ježíše na kříži. Je naší povinností a zároveň touhou mu za to svou přítomností co nejvroucněji z celého srdce děkovat. Pokud nám v tom brání objektivní okolnosti, ale náš úmysl být na mši trvá, je to, jako bychom tam byli.

Jednou budeme skládat účet z lásky. Z ničeho menšího – z lásky. Zpomalení tempa nám dává šanci uvědomovat si, co je v životě a po životě opravdu důležité a za čím jít. Jít příkladem svým dětem. Jedině tak jim můžeme předat to nejcennější – víru v Boha.

Martina Chovancová, Rokytnice

Začíná Rok svatého Josefa

Milovaný otec, citlivý otec, poslušný a přívětivý, otec tvořivě odvážný, setrvávající ve stínu – těmito přívlastky charakterizuje papež František sv. Josefa v apoštolském listu „Patris corde – Otcovským srdcem“ ze dne 8.12.2020. Tímto dnem byl také oficiálně zahájen zvláštní pastorační rok věnovaný Ochránci svaté Rodi-

ny. Stalo se tak u příležitosti 150. výročí od vyhlášení svatého Josefa za Ochránce všeobecné církve. Rok sv. Josefa přinese řadu příležitostí k získání plnomocných odpustků souvisejících s následováním jeho příkladu.

Zdroj: www.cirkev.cz

Dosáhli cíle: svatý Damián de Veuster

Otec Damián se narodil v městečku Tremolo ve vlámské části Belgie 3. ledna 1840 a dostal při křtu jméno Josef. Pocházel z rolnické rodiny, jeho rodiči byli praktikující katolíci. Matka Anna Kateřina a František de Veuster měli nemalé hospodářství. Narodilo se jim osm dětí, Josef jako předposlední. Dvě holčičky zemřely ještě v kolébce, třetí na tyfus, jako řeholnice u voršilek v Udenu v Holandsku. Bratr Augustin vstoupil do řádu Kongregace Nejsvětějších Srdcí Panny Marie a Pána Ježíše v Lovani, kde přijal jméno Pamfil. Dvě sestry si zvolily řeholní život.

Josef byl jako všechny děti, hrál si s kamarády, účastnil se klukovských akcí, přesto miloval samotu, pomáhal rodičům pracovat na poli. Matka i otec, modlitba a práce, jemný, laskavý cit a zdravý selský rozum, pevná víra v Boží prozřetelnost, to vše jako by předurčovalo jeho budoucí poslání. Podle otce měl Josef zůstat doma a hospodařit. Josef měl přání zasvětit život Bohu a lidem. Při lidových misiích se definitivně rozhodl pro kněžskou službu se vstupem do stejného řádu jako jeho bratr Augustin Pamfil. Dne 25. prosince 1858 napsal rodičům dopis: „Když svému synu zakázáte následovat Boží vůli, riskujete, že tento nevděk vůči Bohu může způsobit neštěstí v podobě trestu. Víte přece, že životní volba, pro kterou nás Bůh vyvolil, rozhodne o našem štěstí i po smrti. A tak ať vám mé povolání nepřináší smutek.“ S těžkým srdcem souhlasil František a Anna Kateřina s Josefovým vstupem do řádu. Dne 3. ledna 1859 zazvonil u dveří kláštera v Lovani. Bylo mu 19 let. Po studiu teologie, které mu sice působilo potíže, protože byl spíš praktický než intelektuální typ, složil v Paříži 7. října 1860 s dalšími spolubratry slavné

sliby chudoby, čistoty a poslušnosti a zasvětil se i pro utrpení a umírání. Přijal řádové jméno Damián.

Začátkem léta roku 1863 byl na kněze vysvěcen jeho bratr Pamfil, který byl vybrán na misie do Honolulu. V témže roce v Lovani a širokém okolí propukl tyfus. Denně navštěvoval nemocné, až se od nich sám nakazil. O cestě na misie se nedalo uvažovat. Uzdravil se, ale na misie nikdy nejel. Později se stal profesorem na teologické fakultě. Damián to vnímal, že se může jeho vysněný cíl splnit. Rozhodl se, že půjde místo něj. Bylo mu to dovoleno. Loď vyplula 23. října 1863 a po 148 dnech plavby, 19. března 1864, konečně zakotvila v honolulském přístavu. Vstoupil do misijní koleje, aby se připravil na kněžské svěcení, které přijal 21. května 1864 v honolulské katedrále, a bylo určeno místo jeho misijního působnosti – ostrov Havaj. Při svěcení kostela na ostrově Maul se Damián

dověděl o soustředování malomocných na ostrově Molokai. Vyžádal si dovolení k nim odplout a sloužit jim. A tak se i stalo.

Při příjezdu otce Damiána bylo na ostrově asi 800 lidí. Parníkem připlulo 10. května dalších 50 malomocných. Úřad pro zdravotnictví ostrov pro malomocné sice zřídil, ale pacienti byli ponecháni sami sobě. Vládl zde chaos, nepořádek a zákon silnějšího. Obyvatelé Havaje říkali o Molokai: „Na tomto místě není žádný zákon. Pravý vládce je smrt“. Otec Damián zde působil jako lékař duše i těla. Přivedl vodu do osady, zakládal zahrady, aby se užívali. Písemnou formou komunikoval s úřadem pro zdravotnictví i s dalšími dárci o zasilání vápna pro desinfekci, dobytka a ostatních potřebných věcí. Stavěl zde domy, postavil i kostely. Přinášel hmotnou i duchovní pomoc. V srpnu 1873, po tříměsíčním pobytu mezi malomocnými na ostrově Molokai, napsal svému představenému kongregace: „Jsem zde, uprostřed svých drahých malomocných. Mají sice odporný vzhled, ale mají duše, které svou drahocennou krví vykoupil náš božský Spasitel.“ Eucharistie, víra a přesvědčení, že koná Boží vůli, to bylo rozhodující pro jeho působení mezi malomocnými. Kněz Patrik Bradley napsal: „Úplně se ztotožnil s malomocnými. Znal je nejen z vnějšku, ale znal i jejich vnitřní život, jejich svět, všechno trápení a bídu, avšak viděl v nich i jejich lidskou důstojnost a obrovský potenciál jejich bytosti. Kráčel s nimi po jejich cestě, jedl s nimi, smál se s nimi, plakal... Děлил se s nimi o radosti i bolesti. Stal se jedním z nich. Bylo jen otázkou času, kdy bude jedním z nich i v nemoci.“ Brzy po příchodu na ostrov si stěžoval na svrbění nohou a měl dojem, že se jedná o lepru. Definitivně nemoc potvrdil v roce 1884 lékař Eduard Arning. V roce 1885

otec Damián napsal rodičům: „Lékař mně po zjištění malomocenství doporučil návrat do vlasti. Avšak ani já, ani biskup si nemyslíme, že to udělám. Kromě toho, co by bylo s mými malomocnými? Doufám, že pro slávu Boží a pro spásu duší budu moci zde zůstat až do své smrti.“ Díky neúnavné činnosti a lásce otce Damiána se osada malomocných změnila v opravdové společenství. Provázely ho nepřekonatelné těžkosti, mnoho bolestných zkoušek, zvláště od představených, kteří mu měli pomáhat a podporovat ho.

Nalezl ženu, kterou malomocný muž s nádkami a proklínáním vyhnal bitím z chýše. Ubožačka nejubožejší již neměla rukou, jimiž by se bránila. „Slitování, slitování. Pět let jsem ti dělala otrokyni, ve všem jsem se podrobila tvé vůli a teď mě vyháníš jako psa. Z čeho mám žít? Jak mám jíst já, bezruká?“ „Nač potřebuješ ještě žít? Táhni, tady pro tebe není místa,“ řval muž. Vedle mrzáka stála jiná žena, kterou malomocenství ještě tolik nezohavilo. Tupě přihlížela, jak její sokyně dostává bití. Možná, že za několik let bude muž vyhánět i ji. Týraná se zoufale rozhlížela po pomoci. Spatřila kněze. S pláčem se před ním vrhla na zem. „Pojď, má dceru, v nemocnici se pro tebe místo najde,“ řekl rozechvěle Damián.

Více než jeho malomocenství ho zraňoval chladný, až nepřátelský postoj biskupa Kockermana a jeho provinciálního představeného Leonora Fousnela, kteří ho hanobili za to, že mu jde jen o jeho vlastní slávu a popularitu. Byl napomínán, že jeho chování nemá nic společného s regulemi kongregace, protože jedná na vlastní pěst. Na Molokai přijížděli osobnosti politického i kulturního života, jen výše jmenovaní nikdy. Krátce před smrtí žádal páter Damián, aby mohl za ním přijet jeho blízký spolubratr Lambert Conrardy.

Po dlouhém dopisování mezi biskupem, provinciálem a Damiánem přišel souhlas. Dne 17. května 1888 doplul páter Lambert na Molokai, kde velmi aktivně pracoval a pochopil, že je na správném místě. Církevní představitelé poslali na ostrov svého delegáta Kornelia Limbourga, aby je informoval o působení pátera Lamberta, který napsal, že se k práci na ostrově Molokai velmi dobře hodí. V roce 1895 se Spojené státy začaly vážně starat o malomocné a pátera Lamberta církevní představitelé poslali do Číny k malomocným. Páter Damián zemřel 15. dubna 1889 ve věku 49 let, byl pochován na hřbitově se svými 2 000 malomocnými. V roce 1936 byly jeho tělesné ostatky přeneseny do

Belgie do Leuvenu. Papež Jan Pavel II. ho prohlásil r. 1995 v Leuvenu za svatého. „Je krásné, když si člověk navzdory všem omezením a zákazům dokáže ve svém nitru vybudovat prostor svobody, kde se cítí dobře a je šťastný. Ti, kteří to dokázali, si zaslouží obdiv a úctu, protože není větší svobody, než je svoboda ducha a srdce. Jen ten, kdo je opravdu svobodný a svobodně a dobrovolně přijímá vše, co přináší život a běžný den, je skutečným člověkem. Když jsem si toto uvědomil, vrátil se mi do duše klid.“

Zpracováno podle knih: (1) Otec vyhoštěných, (2) Otec malomocných a Molokai

Žehnání Mariánského sloupu aneb co v televizi nebylo

Od dětství jsem při každé návštěvě hlavního města slyšel o neskutečném barbarství, kterým bylo zničení barokního Mariánského sloupu na Staroměstském rynku – prý kvůli vypořádání Československa s pobělohorskou podřízeností Prahy vůči katolické Vídni. Byl to nesmysl a záminka. Vždyť na bojišti u letohrádku na Bílé hoře (1620) se česky dohromady nemluvalo – armády byly najaté a Stavové snad ani česky neuměli. Co z toho vzniklo, pocítujeme dodnes. Staleté rozdělení malinkého národa.

Snaha o obnovení sloupu přišla hned s návratem svobody po roce 1989. Založení Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze bylo z katolické strany vnímáno jako odčinění urážky Panně Marii. Jedním ze zakladatelů byl i náš metropolita Moravy Mons. ThDr. František Vaňák. V létě

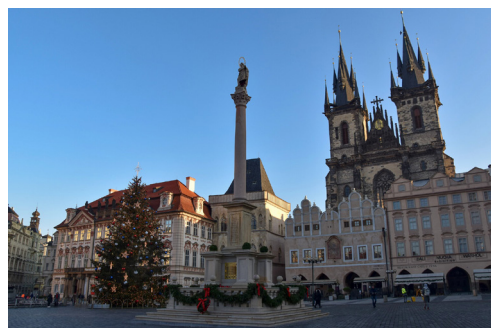
2020 jsme se obnovy sloupu konečně dočkali a já u toho nechtěl chybět. Na pouť do Prahy jsem se připravil plánováním podle pořadí duchovních akcí a zajištěním místa v příhodném kempu s dobrou dostupností. (Camp Ohrada na Žižkově). Na cestu jsem se vydal pod ochranou sv. Kryštofa dva dny předem po poledni. Kemp byl v létě plný Holanďanů a Němců, a tak jsem se upíchnul vedle Poláků a dal řeč, večer jako v každém kempu kytary a zpěv.

V pátek jsem vyrazil do Staré Boleslavi, kde podle organizačních pokynů Společnosti vše začínalo. Dopoledne jsem si prohlédl románský kostel sv. Václava, kostel sv. Klementa i barokní krásu a pohlázení duše - baziliku Nanebevzetí Panny Marie. Po obědě hopsa hejsa do Brandejsa – nic moc. Zpívané nešpory měly začít v 18:00. Z obavy, abych se vůbec

do chrámu Nanebevzetí Panny Marie dostal, jsem zasedl do lavice téměř prázdné baziliky už po 16. hodině, nevěda, kolik členů Společnosti a poutníků se zúčastní. V lavicích, obsazených pouze z poloviny, člověk vnímá, co všechno museli předkové obětovat a jak málo nás tu dnes je. Přesto jsem si odnesl obrovský a nepopsatelný duchovní zážitek. Po nešporách jsme byli pozváni otcem kardinálem Dominikem Dukou do budovy děkanství k neformálnímu setkání a malému občerstvení. Zde si dovolím osobní poznámku vyjádřenou i otcí kardinálovi. Když jsme se setkali kdysi za totality v udergroudu při podobné příležitosti, bylo to bez „malého“ občerstvení a pod hrozbou zmlácení estébáky, osmačtyřicátkou s následnou perzekucí, ale bylo nás přitomno asi pětkrát tolik. Otec Dominik se pousmál a odpověděl: „To je svoboda...“

Návrat do kempu 23:30, ještě hráli. Ráno o svátku Nanebevzetí Panny Marie vstávám po páté, modlitba, hygiena, pořádná snídaně (nevím, jak to přes den bude), láhev s čajem (dá se pít teplý i studený a bude asi výheň). Po sedmé směr Staroměstský rynek. V devět by tam měly začínat modlitby. Před osmou – na rynku pouze zřízení budoucí zábrany. Zdravím se s bratrem skautem s podivnými insigniemi. Od Tondy Štěpanovského se dovídám, že to jsou skauti Evropy, kteří sdílejí ve svých kmenech službu Bohu, bližnímu a vlasti-Evropě. Zajímavé. Mám doma stejný kroj, ale s jinou lilií. Mrzí mě, že v Junáku sloužíme Bohu jen jako „nejvyšší Pravdě a Lásce“.

Při řeči mezi nás postavili přepážku sektoru. Příchozí kněz se mne ptá, jestli jsem z těch, co přišli protestovat, že si promluvíme. Docela ho pobavilo moje vyděšení

a tím pádem, že stojím dobře. Na druhé straně sektoru vidím dámy z naší farnosti, mávám na ně, ale ony mě nevidí. Pozdravím se s povědomými příchozími. Pánové se převlékají, za doprovodu secvičující se scholy, do rytířských stejnokrojů a já už vím – Řád německých rytířů. Usmějí se, nechávají si zde věci a odcházejí do Týnského chrámu. Zjišťuji, že mezi dámami od nás se objevil otec Koniček (bývalý farář v Kokorách). Oslovuji známého kněze, se kterým jsem před chvílkou mluvil, a dáváme věci rytířů pod pódium scholy z Hradce Králové. Skaut Tonda si bere za své, že se dostanou, kam patří, tedy zpět rytířům a já mám další kámoše. Kolem zábran, a nemusím se ani prodírat davem, jdu za svými. Modlíme se společně. Skoro nevnímáme čas. Otec Jiří musí pospíchat, aby se připravil k bohoslužbě a požehnal nám. Zůstávám u zábradlí. Za

mnou se mezitím shromáždili vlajkonosi se zemskými prapory. No a taky zlatočerný lem s dvouhlavým orlem a zemskými znaky na prsou. „Ten asi v televizi nebude,“ pomyslí si. Páru v tyrolském kroji se ptám německy, odkud jsou. Smějí se asi moji němčině a češtinou lepší, než moje němčina odpovídají: „Jsme přece Evropané...“ Začíná událost, kvůli které jsme všichni tady.

*Svůj zážitek z pouti sepsal
Vladimír Hlavinka, Brodek*

Poznámka: Osmáctyřicítka je slangový výraz pro zadržení na 48 hodin bez odůvodnění. Znamenalo neomluvenou absenci v zaměstnání. Na nepovolených akcích sbírali estébáci tak, aby to vyšlo do pracovní doby, nejlépe v neděli čtvrt hodiny po půlnoci.

Pražská legenda

Václav Renč

*Neslyší nikdo, ani ti holubi šedí
na římsách domovních, na staré krajkové
kašně.*

*Jedinou odpověď
na tichý pohled i úsměv, jenž odpouští přede-
dem,*

je nová vlna vzbouřené vášně.

Přibyllo paží. „Hej rup! A jedem!“

Prasklo to, skříplo. Štíhlý sloup se kloní.

*Pak třesk... a na dlažbě v kusech podoba lí-
bezna.*

„Zúčtovali jsme! Je po ní!“

Pros za nás, královno vítězná!

Salve Regina, Maria Ave...

*Krev nevytryskla z kamenného těla,
nešlehl z šedivé oblohy blesk, ani neotevřela
pod pádem třeskatým země své útroby žhavé,
nezahřměl strašlivý hlas... Jen párkrát v ka-
dlubu domu*

*se převalí ozvěna rachotivá,
v níž nanejvýš několik bázlivých dušiček může
rozeznat vzdálené podobenství hromu.*

*A všechno je šedé. Dav sám před sebou v
mlhu se skrývá,*

rozpadlý v prokřehlé ženy a rozpačité muže.

Čin velký vykonán, co ještě zbývá?

Jít domů...

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

Praha 15. srpna 2020,

chrám Matky Boží před Týnem

Chceme se s vámi podělit o radost při svěcení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, které se uskutečnilo po mši svaté. Bylo nám dopřáno zúčastnit se této slavnosti. O znovupostavení se pokoušelo několik generací, a tak děkujeme, že jsme mohly být „přitom.“ Podle slov kardinála Duky, který byl hlavním celebrantem a kazatelem, by neměl být mariánský sloup symbolem vítězství, ale smíření, symbolem lásky a odpuštění. Promluvil k nám také sochař pan Petr Vána. Na tomto díle pracoval se svým týmem s přestávkami 22 let. Jaká musí být jeho láska, pokora, pracovitost, když celá léta nevěděl, zda dojde

ke znovupostavení mariánského sloupu. Jemu a všem, kdo se na díle podíleli, patří obrovský dík. I nadále budeme na všechny pamatovat v modlitbách. Ve mši svaté jsme v duchu vkládaly také prosby za naše farnosti, za našeho pastýře otce Tomáše, naše rodiny, za vás za všechny. Byl to nádherně prožitý den a nepokazil nám ho ani křik odpůrců. Vše bylo provázáno hudbou a zpěvem chrámových sborů. Krásný byl i pohled na zvoníky v okně věže. Zvuk zvonů dotvářel nádhernou atmosféru. Také pořadatelé měli vše velmi dobře zorganizované. Bohu díky, že se dílo podařilo.

*Anička Úlehlová a Miluška Mrázková,
Rokytnice*

V den slavnosti Neposkvrněného Početí Panny Marie (8.12.) Svatý otec každoročně navštěvuje Španělské náměstí v Římě, aby zde vykonal pobožnost u tamního Mariánského sloupu. Po této pobožnosti následuje tradice zavěšení věnce do rukou Panny Marie na sloupu. Letos se tato pobožnost kvůli pandemii koronaviru konat neměla. Svatý otec František však již v brzkých ranních hodinách Španělské náměstí navštívil a soukromě pobožnost k Panně Marii vykonal. Taktéž hasičský sbor předal Panně Marii do rukou krásně nazdobený věnec. Ve stejnou dobu byl na Staroměstském náměstí v Praze předán Panně Marii do rukou věnec ve tvaru srdce jako poděkování za obnovený Mariánský sloup. Po ranní mši svaté v chrámě Matky Boží před Týnem následovalo procesí k znovuoobnovenému Mariánskému sloupu, kde zazněly Loretánské litanie, modlitba k Panně Marii a mariánské písně. Ve spojení s Prahou se věřící modlili také při mši svaté v Českomoravské Fatimě v Koclířově.

Co pro mě znamená kostel

Naše země je velmi krásná, ale my si toho dnes málo všímáme, a proto si toho i málo vážíme. Lákají nás exotické kraje, především moře. To je pochopitelné. Musíme poznávat svět kolem sebe. Ale stále, vědomě nebo podvědomě, budeme v sobě nosit kořeny své rodné země. Její řeč, zvyky, mentalitu, protože ty utvářely naši lidskou podstatu od okamžiku, kdy jsme se narodili.

Nedílnou součástí koloritu naší krajiny je KOSTEL. Posvátná stavba. Od vznosných katedrál ve městech po malé kostelíčky a kapličky ve vesnicích nebo něžné dřevěné kostelíčky v horách. Najdeme je na moha obrazech našich velkých malířů Mikoláše Alše, Josefa Lady.

Před oltářem božím začínal život dítěte křtem.

Před oltářem božím si snoubenci slibovali svoji věrnost a lásku. Před tímtož oltářem stávaly jejich rakve, když je Bůh povolal k sobě.

Kněz nejen přinášel útěchu v dobách zlých, ale také se snažil zdokonalovat osvětu každodenního života. Tak vznikala pevná duchovní i morální vazba mezi kostelem a všedním dnem. Dnes je situace jiná, mnohdy k naší škodě.

V Rokytnici máme krásný kostel. Možná si to ani neuvědomujeme, když chodíme kolem něj. Je zasazen do malebného venkovního prostředí v blízkosti zámku, parku, rybníka. Naši předkové nám v něm zanechali bohatý interiér. Jeho krása ještě více vyniká nádhernou květinovou výzdobou, o kterou se starají paní M. Mrázková a paní A. Úlehlová. Důležitá je i pečlivá práce mnoha dobrovolníků na jeho údržbě. To vše je nedílnou součástí toho, aby v něm každý cítil spojení s Bohem, které přináší mír a pokoj do jeho duše. V celé své kráse se objevuje v neděli, kdy se rozzáří svíce na oltáři, pod rukama pana Drábka se rozezní velebné tóny varhan a otec Tomáš s úctou a vroucností slouží mši svatou.

Já mám to štěstí, že mohu krásu našeho kostela pozorovat každý den. Víím, jak je krásný za úplňkové noci. Jak krásný je ráno, když nad ním září hvězda na východě, když se nad ním klene majestátní duha nebo večerní paprsky ozařují jeho věž. Když nás přes den provázejí svým hlasem zvony. Víím, jakou krásu dokážou vykouzlit sluneční paprsky, když ráno dopadají na oltář a vítají nový den. Ve-

čer, když dohasíná světlo, se vše halí do temna, aby ráno znovu povstalo k životu. V tichu večerního šera se mi vracejí vzpomínky z raného dětství. Dívám se do levého kouta kůru, kde v neděli "o velké" sedávala skupina starších pánů a mezi nimi i můj dědeček. Ten mne často brával s sebou a na jeho klíně jsem sedávala, dokud jsem nedosáhla nosem na zábradlí. Vidím staré varhany a za nimi pana Horkého, kterému jsem se občas z přemíry zájmu pletla pod nohy. On doprovázel mši svatou nejen hrou, ale i krásnými sóly. Jako dnes pan Drábek. Dívám se na opuštěnou kazatelnu, ze které hřímal pan farář Machálek do duší svých hříšných oveček. Před oltářem klopytali moji bratraci a jejich kamarádi s těžkým misálem, což se neobešlo bez občasného kotrmelce. Vzpomínám i na kostelníka pana Koukalu, jak se zvonečkem na dlouhé tyči vybíral při mši sv. milodary. Tyto zážitky, spolu s mnoha jinými, za které jsem Bohu vděčná, utvářely moji duchovní podstatu.

V souvislosti s významem kostela pro náš každodenní život bych se chtěla vrátit k jedné významné události. Dne 12. 6. 2020 byla v naší farní rodině již potřetí slavena Noc kostelů. Tato slavnost byla pojata tematicky jako spojení všech tří kostelů, aby svojí květinovou výzdobou charakterizovaly víru, naději a lásku. Nám v Rokytnici připadla naděje. Naděje, to poslední k čemu se upíná každý člověk, když se dostane do svízelné situace. V našem kostele byla charakterizována podobou kotvy z obilných zrněk v předsíni kostela. Obilná zrnka jako symbol lidí, ať už věřících nebo nevěřících, a kotva jako symbol přístavu, místa, které dává pocit bezpečí a jistoty. A tím nejbezpečnějším přístavem v našem rozbouře-

ném světě je právě kostel. V něm sídlí boží láska a milosrdenství. Boží láska, která má otevřenou náruč pro každého prosebníka. Další hluboký podtext měla výzdoba před obětním stolem. Symbolizovala lidský život. Člověk je jako obilné zrnko, které Bůh zasel do své brázdy. Vzklíčí, změní se v osení a doroste do klasu.

Do klasu, který má přinést užitek v podobě chleba. V případě člověka v podobě moudrosti, lásky a milosrdenství k bližním. Přiznávám, že na mne silně zapůsobila práce těch, kteří nejen stvořili tuto krásu, ale dali jí i hluboký duchovní podtext.

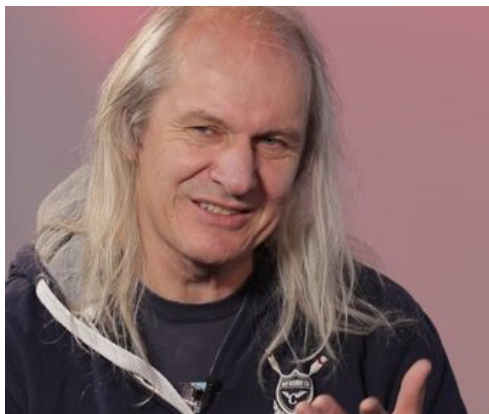
Co říci na závěr? Važme si kostelů a chraňme si je. Nezávisle na době vždy byly, jsou a budou místem intimního setkávání člověka s Bohem, místem pro útěchu a NADĚJI.

Jiřina Soldánová, Rokytnice

Poutavé knihy otce Heryana

Nedávno se mi dostala do rukou kniha „U Božího mlýna“ od otce Ladislava Heryána (salesiánského kněze a pedagoga). Má přítelkyně mně již dříve o ní vyprávěla a

doporučila ji. Samozřejmě jsem na to zapomněla. Nyní jsem však měla příležitost si ji přečíst a byla jsem nadšena, jakým způsobem ji autor napsal. Upřímnost, otevřenost, odevzdání se a v neposlední řadě pokora, s jakou otec Heryán popisuje svůj životní příběh, mě natolik oslovily, že jsem neváhala a zapátrala po dalším titulu. Už samotný název knihy „Exotem na této zemi“ byl pro mě doporučením, že to bude to pravé. Ráda bych se s vámi podělila alespoň o malou ukázkou z kapitoly „Pan Smyczek“. Přeji nám krásné sváteční chvíle, ve kterých si najdeme čas i na pěknou knížku.

Dana Fiurášková, Majetín

PAN SMYCZEK

„Otče, vyberte si kteroukoli báseň a já vám ji odrecituji zpaměti!“ zastavuje mne usměvavý pán mezi sedmdesáti a osmdesáti a strká mi do rukou dvě silné básnické sbírky Jana Zahradníčka. Jednu báseň vyberu a pán ji skutečně umí zpaměti, stejně jako tu další. Nevěřím svým uším. „Jste dobrý! Máte můj obdiv!“ říkám upřímně.

„Jsem sedlák.“ Je bizarní, jak jeho veliké, upracované, rozpraskané ruce, zčernalé celoživotním kontaktem se zemí, listují bílými stránkami knížky. Zaplavuje mne pocit studu. „Za totality jsem byl soukromým zemědělcem, ale víte, to mi nestačilo, vyráběl jsem a šířil katolické samizdaty. Cítil jsem, že se kolem mne postupně začínají stahovat smyčky a že je jen otázkou času, kdy mne zavřou. Řekl jsem si: jak

ale ve vězení budu moci číst Písmo svaté? A tak jsem se začal učit básně. Ráno jsem vstal ve čtyři, hodinu se učil a teprve potom šel poklízet dobytek. Zavřeli mne, ale tento zvyk mi vydržel dodnes.“ Starý pán se jmenoval Smyczek a byl odněkud ze Šumperska. Jeden můj kamarád mi vyprávěl, že když přijel navštívit jeho syna, pan Smyczek přehazoval kravský hnůj a přitom jim recitoval Renčovu „Popelku nazaretskou“.

Lidé jako on jsou příkladem opravdových, ve víře hluboce zakořeněných křesťanů, které vykovala válka a dvě totality. Je-li pan Smyczek ještě naživu, nevím. Jeho generace byla generací, která díky tomu, čím si prošla, dala v katolickém křesťanství světu II. vatikánský koncil a v politice demokratickou Evropu.

Jak žije farní zahrada v Brodce

Kaštánek už nám v minulosti přinesl zprávy o bohubilých aktivitách nadšenců, kteří se starají o to, aby farská zahrada v Rokytnici byla skutečnou živou zahradou.

Rádi bychom dali vědět, že ani my v Brodce nezůstáváme úplně pozadu. Letos na jaře jsme se domluvili, že na zahradě uděláme malý záhon na pěstování květin k výzdobě kostela.

Nejprve jsme zpracovali půdu a připravili ji k výsadbě. Od spřátelených zahradnic jsme získali sazenice, odnože, cibulky a hlízy květin, které jsme následně vysadili. Jak se jim během roku dařilo, můžete posoudit po prohlédnutí minigalerie.

Letošní deštivý rok květinám přál, nicméně jen na závluku z nebe se na zahradě spoléhat nedá, proto jsme nechali zavést vodu ze studny do kohoutku na zahradě. Vypěstované květiny zdobí náš kostel a svou krásou chválí našeho Pána.

Nyní už záhon jen čeká na sněhovou pokrývku, aby si odpočinul a napřesrok přinesl novou květinovou radost.

Máša a Viki Binderovy, Brodek

Lukostřelecké odpoledne

Jako každý rok, tentokrát již počtvrté, se na pozemku skautské klubovny odehrálo v sobotu 29. 8. lukostřelecké odpoledne. Pokud si však někdo myslí, že se vše připraví během chvilky, tak se plete. S přípravami se začalo odpoledne předchozího dne. Tráva vypadala, jako bychom byli v džungli, a zjistilo se, že lednička nefunguje. Naštěstí jsme dokázali sehnat k zapůjčení jinou. Posekání trávy zabralo celý večer i kus sobotního rána. Nachystali jsme kuchyň i stan s lavicemi a stoly. Jak už vypovídá z názvu akce, byly zde připravené luky, a pokud děti chtěly, čekaly na ně různé hry. Zahlédl jsem, že se hrálo hlavně ringo. Na hladovce čekalo grilované maso – kuřecí i vepřové. Chut' na slané i sladké pečivo jsme zahnali díky ochotným lidem, kteří je pro všechny připravili. Pokud měl člověk žízeň, zamířil ke stánku, kde si mohl koupit kofolu nebo sifon. Pokud někdo dosáhl věkového minima 18 let, tak si směl koupit i pivo. Jelikož však rok 2020 není nejvhodnější ke společenským akcím, platila zde i omezení (snad poprvé a naposled): po celém areálu byly dezinfekce a ke grilu byl určen člověk, který měl na starosti výběr peněz a přidání

příloh s příbory na tácek. Tuto roli jsem letos plnil já a ke konci mne vystřídala sestra. Akce začala ve tři hodiny a skončila v půl sedmé večer. Po jejím skončení následovala mše svatá s nedělní platností. Komu se tedy v neděli ráno nechtělo vstávat, směl si pospat déle. Jelikož však byla během mše tma a svítili jsme, byli jsme hlavními cíli komárů. Po mši pak účastníci pomohli uklidit stoly a stan. Počasí nám přálo. Bohužel se občas stávalo, že někteří lidé nechtěli dodržovat nutná preventivní opatření. Neobjevily se však naštěstí žádné jiné problémy během průběhu této akce.

Jan Navrátil, Brodek

Adorace

Snad vás potěším svým krásným duchovním zážitkem, který si odnáším v současné době každé úterý a pátek z našeho kostela po adoraci. Adorace je projevem úcty ke Kristu, přítomnému v proměněné hostii. Ježíš říká: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ Síla Ježíšovy přítomnosti je opravdu znatelná. Přispívá k tomu i neopakovatelná atmosféra, tlumené světlo, tichá duchovní hudba, důstojný krok otce Tomáše. Během adora-

ce se můžeme věnovat modlitbě, přípravě na svátost smíření, vést duchovní rozhovor. Když se ptali svatého Jana Vianeye, co dělá tak dlouho v kostele, odpověděl: „Hledím na dobrého Boha a on hledí na mě.“

To všechno můžete prožít, když zavítáte mezi nás, jestliže budete před svatostánkem. Má to nevýslovnou cenu. Na každou adoraci se těším, je pro mě posilou a radostí. Děkuji otci Tomášovi za tato krásná setkání s Pánem Ježíšem. *Marie Vodičková, Rokytnice*

Tábor Eden

11. srpna se na pozvání ředitele Mary vypravil do Školy čar a kouzel v Bradavicích autobus plný padesáti nadšených studentů od 7 do 15 let, aby zde změřili síly v turnaji pěti kouzelnických škol. Mladí kouzelníci, reprezentující pět čarodějnických škol – Stříbranov, Čarokněží, Kržsnohůlky, Hvězdolůny a Drakonice – se zde měli během deseti dnů utkat v soutěži O kouzelnický pohár a tím dokázat, že právě jejich škola je tou nejlepší. Ministerstvo kouzel, pod jehož záštitou se celá akce konala, si přátelskou soutěží slibovala nápravu mezinárodních kouzelnických vztahů a obnovu zaslé slávy Bradavic.

Mimo přípravu na složité úkoly se děti účastnily i volitelných vyučovacích hodin, aby nedošlo k přerušení jejich vzdělávání. Přece jen jsme pořád ve škole. Z bohaté nabídky si tak mohly děti zvolit levitaci na dlouhých šálách, lektvary s mnoha praktickými ukázkami, přeměňování, díky němuž jsme málem přišli o všechna košťata (děti se občas maskovaly až nadmíru silnými kouzly) a spoustu dalšího. Poklidná atmosféra byla ovšem narušena neznámými silami, když nám byly během klidného přespání v lese ukradeny kouzelné kameny, chránící všechny děti před mocnostmi zla. Dětem se při přepadení našťěstí nic nestalo, ovšem pedagogický sbor Bradavic utrpěl nemalou ránu. Na pět doprovázejících učitelů seslal někdo opravdu silné paměťové kouzlo, po kterém přišli nejen o

svou řeč, ale i o rozum. K našemu štěstí dávaly děti při hodinách opravdu dobrý pozor a začarované vedoucí kletby zभावily. Po dlouhém a únavném pátrání i po ještě delším a únavnějším stopování podezřelého náměštka Cedronia jsme objevili viníka, stojícího za všemi těmito nepříjemnostmi – samotnou ministryni kouzel – Belmontovou. Jen díky odvaže a spolupráci všech přítomných dětí se nám ji nakonec podařilo porazit, a tak zachránit celý kouzelnický svět před strachem a nebezpečím. Ve zbylých dvou dnech se děti utkaly v posledním úkolu turnaje, jehož vítězství nakonec připadlo drakonickým studentům. Celé finále bylo velice napínavé a o vítězi rozhodovaly jen minuty.

Mimo táborovou legendu si děti užívaly pohodu tábora, nových kamarádů, vedoucích a spousty, spousty zážitků. V odpoledním klidu se dala stihnout návštěva kavárničky, kde se směňovaly získané penízky za maličké drobnůstky a sladkosti, visící na dlouhých šálách, hry s míčem či pletení náramků v jídelně. Pletení se stalo snad nejoblíbenější aktivitou všech táborníků, a kdo si jeden náramek nevyrobil, jako by snad ani nebyl. O to krásnější bylo zjištění, že náramky mohou kromě ozdoby sloužit díky svému počtu korálek k modlitbě růžence. Během výletu jsme se dostali až ke krásné vyhlídce a skalám, odkud se nabízel rozhled do celé krajiny. Už jen kvůli němu nám za to prošlapané boty stály.

Mája Vystrčilová, Brodek

Po pěti letech záslužné práce v čele Edenu se Marek Stejskal z Přerova – Újezdce rozhodl, že nastal čas přenechat roli hlavního vedoucího dosavadnímu zástupci, Honzovi Vystrčilovi z Brodka. Stalo se tak v neděli 6.12. v kruhu táborových vedoucích na závěr porady věnované tématu příštího letního tábora, který je v Edenu plánován na srpen 2021. Přítomní kamarádi ocenili Markovo působení potleskem ve stoje s nadějí na pokračování společného díla ve

službě Bohu a dětem. Novému hlavnímu vedoucímu přejeme jménem farnosti dostatek elánu, trpělivost s úředničinou, ochotné spolupracovníky i moudré a chápavé srdce schopné zavelet, povzbudit nebo napomenout v pravou chvíli. Markovi děkujeme za spoustu času, který obětoval pro zajištění neviditelných i viditelných potřeb jedinečného táborového společenství mladých věřících. Získané zkušenosti se mu jistě budou v životě hodit.

Neobyčejné Vánoce

Jsme lidé různí, různě žijeme své životy všední i sváteční, a proto není divu, že můžeme i různě slavit Vánoce. Na druhé straně máme rádi určitý řád a jistotu, a proto nám dělá dobře, když věci a události běží, jak mají. Z toho důvodu jsme si dohodli některé rituály a rádi je dodržujeme. A tak jsou Vánoce plné různých zvyků, o kterých rádi vedeme spory typu: jak má vypadat správný bramborový salát. Zaběhané vánoční rituály nás mohou uklidňovat, ale také brzdit a omezovat.

Může být těžké prožívat Vánoce bez duchovního obsahu – jen jako svátky pohody, klidu, rodiny, bez toho, že je to hlavně oslava narození Ježíše. Prožívat Ježíšovo narození se dá v mnoha životních okamžicích – těžkých

i radostných, ve chvíli, kdy jsem uprostřed velké rodiny i sám. Vánoce jen jako svátky pohody a klidu, bez duchovního rozměru, se těžce prožívají v časech zlých, kdy mnou zmítá neklid a smutek.

Vzpomínám si na jedny své „netradiční“ Vánoce. Vše začalo tak, že jsem jako nezkušená mladá manželka kdysi na začátku adventu vyslovila přání, že bychom nové linoleum mohli mít v kuchyni položené „do Vánoc“. To jsem netušila, že pro muže je někdy konkrétně formulované přání rozkazem, a protože před Vánocemi nebyl dříve čas, začalo se s pokládáním linolea na Štědrý den ráno, neboť z liturgického hlediska začíná vánoční doba až půlnoční mší. Nemusím asi líčit, co

položení linolea s provozem kuchyně a domácnosti udělá, jakou nervozitou může být doprovázené, zvláště když to děláte poprvé a ještě ho chcete svařovat. V tu chvíli padla všechna moje vysněná přání o poklidném Štědrém dni plném rituálů, vánočních příprav a rodinné pohody. Držel mě jen duchovní rozměr Vánoc. Říkala jsem si: „Panna Maria přece taky nerodila v pohostinném domově, ale ve chlévě; ze začátku narození Ježíše vypadalo jako fiasko, andělé a pastýři potom byli příjemným překvapením až ke konci...“ Nakonec se vše stihlo bez většího výbuchu hádky. Večeřeli jsme o pár hodin později v kuchyni s novým linoleem a rozbalovali dárky ve chvíli, kdy se už ostatní nudili u večerní pohádky. A já jsem si odnesla do života několik poučení, z nichž nejdůležitější je asi to, že prožití Vánoc nemusí vždy odpovídat našim představám, že Jeho pokoj je něco hlubšího než jen vánoční pohoda a že oslava Ježíšova narození může probíhat různě – třeba i ve

chlévě - ať už pocítujeme chlévek v našem bytě, v našich vztazích nebo v naší duši.

Zdroj: Rodinný život 5/2008

Vánoční přání. D. Jandásek (2019)

Koutek pro děti: svatý Mikuláš z Myry

Ahoj holky, nazdar kluci, ti nejmladší z vás, kteří chodí ve škole do první a druhé třídy, měli nedávno v šuplíku paní katechetky při distančním náboženství zajímavý úkol. Našli tam šest přeházených obrázků o svatém Mikulášovi a měli je seřadit (očíslovat) tak, jak šly v jeho životě za sebou.

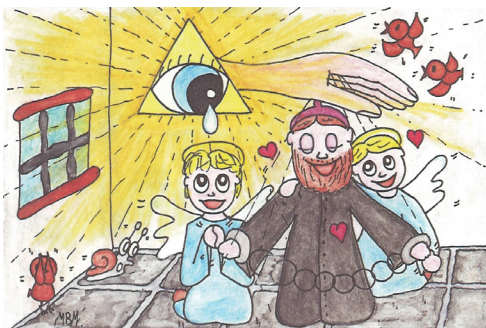
Zkuste si to taky. Pomůže vám textová nápověda. Až si budete jistí správným pořadím, napište nám do emailu čísla obrázků čtená po řádcích. Prvního úspěšného řešitele odměníme hezkým dárkem.

vaši katecheté

farokytницеupr@ado.cz

Náповěda

(1) Na jihu dnešního Turecka ve městě Patara se zámožným rodičům narodil syn Nikolas (česky Mikuláš). Rodiče syna vychovávali v křesťanské víře a zabezpečili mu vzdělání. Tradice vypravuje, jak Mikuláš často a potají někomu pomáhal a ze svého rozděloval. Nejznámější je příběh záchrany tří mladých dívek, kterým v noci nenápadně hodil oknem do domu tři váčky s penězi, aby se vyhnuly krutému osudu.

(2) V mládí se vypravil na pouť do Svaté země. Plul tam lodí a zažil přitom velkou bouři. Mikuláš se modlil a na jeho přimluvu Bůh bouři utišil.

(3) Při návratu ze Svaté země se zastavil ve městě, které se jmenuje Myra (dnes Demre). Zde právě probíhala volba nového biskupa. Volba padla na Mikuláše, a on se tak kolem roku 300

stal v Myře hlavou církevního společenství. (4) Biskup Mikuláš byl za svého života milován pro své dobré srdce a moudrost. V době velkého hladu v jeho biskupském městě pomáhal a zachraňoval místní obyvatele tím, že nechal z lodi v přístavu vyložit potraviny, které měly putovat do Říma (tehdejší hlavní město).

(5) Biskupa Mikuláše stihlo pronásledování křesťanů kolem r. 310. Byl zajat, vězněn a v žaláři těžce trýzněn.

(6) V roce 325 se účastnil koncilu v Niceji. Zde byla slavnostně ustanovena závazná modlitba „Věřím v Boha“ – latinsky Credo – jak ji známe z nedělní bohoslužby. Svatý Mikuláš zemřel dne 6. prosince ve městě Myra a jeho tělo bylo pohřbeno v místním biskupském kostele.

Zdroj: www.farni-musle.cz/katecheze-on-line

Kde najdu o Vánocích přístupný betlém?

V našich kostelích zvláště

Brodek: neděle 20.12. od 16.30

Citov: středa 23.12. od 16.30

Rokytnice: pátek 25.12. od 16.30

... nebo po skončení bohoslužeb

„Místo betléma
pospěšme k oltáři
a na kolena
padněme s pastýři
zde před Ježíšem
v oltářní svátosti...“

Adorační den Citov

pondělí 28.12. od 11.30 do 17.00

Vánoční program v kostele

**Dá-li Pán, bude možné pro farníky sloužit sváteční
bohoslužby a pro veřejnost zorganizovat živý betlém.**

Podrobnosti www.farni-musle.cz

Případné dotazy zodpovíme a s rezervacemi Vám poradíme.

Volejte mobil 736 522 838.